

af den større eller mindre Økonomi, hvormed det hele Spørgsmaal blev behandlet. Det er jo desuden heller ikke noget Nyt, at man, uagtet Mangelen af en fast Overbestyrelse, har saadanne Udgifter, som blive udrede ved Samvirkning mellem en Amtsradskreds og de i Amtsradskredsen liggende Kjøbstæder. Der findes i dette Lovforslag et Exempel, som allerede er anført af den ærede Landskingsmand for 4de Kreds (Sonne), som, saavidt jeg skjønner, ikke foreslaas forandret, og det formodentlig, fordi det er den samme Regel, som er givet i en Lov, der er vedtagen for nogle Aar siden, nemlig om Transportanters Hjemsendelse. Der findes deene Udredningsmaade, og der er endnu et Par andre enkelte Tilfælde, hvor et saadant Fællesskab er etableret, uagtet der ikke er nogen fælles Bestyrelse. Men jeg erkender, som sagt, at Manglen heraf lige over for Udgifter af denne Bestaffenhed, saar en større Betydning, naar man vil have, at den første Kreds skal overtage hele Udgiften; thi da falder det Kontrolmiddel, der ellers skulde være sikrende, bort. Min Stilling hertil er altsaa den, at jeg finder, at Villighed taler for, at man ikke vægrer sig ved at lade den større Kreds tage Del i Udgifter, der som disse maa siges at være af en temmelig handelslig Karakter og uden Tvivl ville falde haardest paa Kjøbstæderne, men at man da ogsaa lader det blive ved Lovforslagets Bestemmelse for saa vidt, at en Del af Udgiften vedbliver at høre paa den nærmeste Kommune. Vil man imidlertid fastholde, at hele Udgiften gaar over paa den store Kommune, ser jeg mig ikke i Stand til at benægte, at der er en vis Grund til, at man ogsaa hører det Fællesskab, som i Lovforslaget var paatænt. — Af Thingets Afstemning over Forslaget under Nr. 31 vil selvfølgelig ogsaa Afstemningen over Forslaget under Nr. 33 være afhængig.

Strup. Jeg maa for mit Vedkommende takke den høitærede Minister, fordi han ikke gjør nogen Modstand imod de af Flertallet stillede Ændringsforslag til § 29, hvorved jo ikke alene det vil være afgjort, at der ikke etableres noget nyt Fællesskab mellem By og Land, men ogsaa, at det hidtil bestaaende Fællesskab mellem Byerne i samme Amt ophæves. Jeg haaber, at en saadan Bestemmelse vil være til Tilfredsstillelse baade for Landskredsene, og i alt Fald for en Del af Kjøbstæderne; thi for alle Kjøbstæder veed jeg nok — den Udtalelse er jo ogsaa her kommen frem fra den ærede 2det Medlem for 6te Kreds (W. Peterfen) — at det ikke vil være Tilfældet; men jeg skulde dog nærmest være tilbøjelig til at tro, at de Kjøbstæder, der skulde føle sig trykkede ved, at denne af Udvalget foreslaaede Bestemmelse blev vedtagen, ere af den Art Kommuner, som overhovedet føle sig noget trykkede ved den selvstændige Tilværelse, de have faaet igennem den nye

Kjøbstadkommunallov. Det var jo den Gang denne Lov blev vedtagen, da der ikke var Mulighed for at skaffe en fælles Overkommunalbestyrelse for samtlige Kjøbstæder, ganske uundgaeligt at behandle de forskjellige Kjøbstæder under Et, altsaa behandle de store, kraftige Kjøbstæder, som fuldt vel kunne staa som selvstændige Kommuner, umiddelbart under Indenrigsministerens Tilsyn, ganske paa samme Maade som saadanne Kjøbstæder, man er vant til at betragte som nærmende sig Landsbyer. — Svad § 25 angaar, da forekommer det mig, at den høitærede Minister med fuld Rytie har udtalt, at Bestemmelsen i denne Paragraf og § 43 nødvendigvis maa være enslydende, naar der ikke skal finde nogen Forurettelse af vort Land Sted lige overfor Udlandet. Svikken Bestemmelse der i og for sig er den rigtige, om det er det Rigtige, at kun Manden vender tilbage til sit Fødeland, naar han bliver trængende, eller at han medfører sin i Udlandet stiftede Familie, eller at, naar han er død, saa Familien ikke desto mindre som trængende sendes hertil, skjøndt den ikke nogensinde har haft nogen umiddelbar Forbindelse med Fødelandet, ja derom kunne vistnok Meningerne være forskellige; men det forekommer mig, at vi ubetinget maa holde paa fuldstændig Øjensbidighed, og det er det, der er tilveiebragt gennem det af Udvalget stillede Ændringsforslag. — § 26, saaledes som den er foreslaaet affattet af Udvalgets Flertal, vil jo kun komme til at udtale den i og for sig utvivlsomme Regel, at Sygehjælp og ligeledes Understøttelser i Sygdomstilfælde blive at yde i den Kommune, hvor den Syge er, hvorimod først en følgende Paragraf, § 45, omhandler Reglerne for, i hvilke Tilfælde den ydede Hjælp bliver at refunderes, og i hvilke den ikke bliver at refunderes. Det forekommer mig, at der imod § 26, saaledes som den er bleven begyndt af Udvalgets Flertal, ikke vil kunne være noget væsentligt Alvorligt at indvende. De Indvendinger, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (W. Peterfen), vare, forekommer det mig, rettede mod § 45 og ikke mod den Affattelse, vi havde foreslaaet givet § 26. Det ærede Medlem frygter for, at en saadan udvidet Forpligtelse til at yde Sygehjælp og Understøttelse i Sygdomstilfælde uden at kunne forlange Refusion, vilde falde haardere paa Kjøbstadkommunerne end paa Landkommunerne. Jeg ser nu ikke ret, hvorledes det ærede Medlem er kommet til den Slutning; det forekommer mig, at der er al Sandsynlighed for, at Sygdomstilfældene og Sygehjælpssæbeløbene maa dele sig ens over Landet. Jeg har i det Mindste for mit Vedkommende ikke hidtil haft nogen Grund til at antage, at de sanitære Forhold ere i den Grad ugunstigere i Kjøbstæderne end paa Landet, at der gennem et større Procentantal Sygdomstilfælde i Forhold til Befolkningen skulde komme større Byrde paa Kjøbstæderne ved uden Refusion at skulle afholde Sygehjælp.